

Ko pridejo orožniki do tega drevesa, vidijo, da visi France mrtev na njem.

Tudi Lojzeta je zadela zaslužena kazen. Umrl je na vislicah.

Dolgo so se ljudje spominjali na oba razbojnika in svarili otroke pred lenobo, češ: „Lenoba je mati vseh pregreh.“

Pregnani kraljič.

Razpela je barčica jadra,
kraljič ostal je sam . . .
za barčico roke iztezal
in plakal na bregu je tam.

„Oj, barčica moja srebrna,
priplavaj spet k meni nazaj;
na krovu mirnem čez morje
v domači popelji me kraj.

Sovrag pač razrušil mi dom je
in zlati tron s kruto rokó —
pač nimam zdaj mesta tam, kamor
naslonil bi trudno glavó.

Ljubezni ni tamkaj več zame,
nihče mi roké ne poda;
zelena planina le tamkaj
z višin se ljubó mi smehlja.

Na drago jaz pojdem planino,
ovčice bom pasel vse dni,
veselja bo vriskalo srce
od zore do črne noči.

Naj krono ima le sovražnik!
Srce ne želi si je več;
planina zdaj mati je moja,
in solnce je bratec ljubeč.

Ovčice so moje sestrice,
in srečno jih ljubi srce,
in kroginkrog kraji domači
očem se mojim smeje . . .

Oj, barčica moja srebrna,
poglej le ta tihi otok!
Ne vidiš, kako ob skalovju
smrt blede se plazi okrog?

Tu bratje so mi le valovi,
ki plakajo z mano, šumé,
in galebi beli, ki k meni
pred silnim viharjem beže.

Zato se, oj, barčica, vrni
in sprejmi na tihi me krov;
pozlatim vsa jadra ti bela,
ko vrnem se s tabo domov.

Pod hrastom zakopal zaklad sem,
a tebi zdaj vsega jaz dam —
kaj bo mi zlato na planini,
ko pasel ovčice bom tam!“ —

Kraljič za barčico kliče,
a barčica plava, beži;
v daljavi zatone kot ptička,
ki k vesni na jug hiti . . .

Jos. Vandot.

